

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **nezl. D. D.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní: R. D., dále zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2004, č. j. OAM-1786/VL-09-SE01-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 9. 2004, č. j. 52 Az 35/2004-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2004, č. j. OAM-1786/VL-09-SE01-2004, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u krajského soudu; tvrdil, že správní orgán porušil § 3 odst. 3 správního řádu, neboť se žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci

a nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování, ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, ustanovení § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí není přesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobce rovněž namítl porušení § 12 a § 91 zákona o azylu: domnívá se totiž, že v jeho případě byly naplněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebo alespoň pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Uvedl, že Úmluva na ochranu práv dítěte snahu žalovaného rozdělit jeho osud a osud jeho matky zakazuje. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud žalobu rozsudkem zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu na základě jeho žádosti a tvrzení jeho zákonného zástupce – matky žalovaného, která uvedla jako jediné důvody, že se žalobce narodil na zemí České republiky bez otce, přičemž tomu tak chtěla ona sama, neboť na Ukrajině se na takové početí hledí jako na nemorální. Uvedla, že by se se svým synem chtěla vrátit na Ukrajinu k rodičům. Důvody uvedené zástupcem žalobce tak byly správnímu orgány zřejmé, nemusel již tedy další zjišťovat. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve správním řízení. Žádný další důvod podřaditelný pod důvody pro udělení azylu uveden nebyl. Tvrzení žalobce o snaze žalovaného rozdělit jeho osud a osud matky označil soud za účelové, neboť matce nebrání nic v tom, aby se se žalobcem na Ukrajinu vrátila.

Rozsudek krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností, ve které uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky, nedostatečnou oporu rozhodnutí ve spise a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti.

Matka žalobce se v zemi původu dostala do finančních potíží, takže stála před volbou, zda se živit trestnou činností nebo odejít do exilu, domnívá se, že je pronásledována, neboť patří do sociální skupiny osob nesympatizujících se současným politickým zřízením a sociální skupiny nezaměstnaných. Její stát původu toto její pronásledování toleruje. Navíc v této situaci je naplněn důvod pro udělení humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.

Žalobce dále upozorňuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, podle které může pronásledování vycházet také od některých složek obyvatelstva, které nerespektují zákony své země, přičemž páchání takové zločinnosti je možno považovat za pronásledování, pokud je státní orgány tolerují.

Žalobce dále kritizuje fakt, že krajský soud nepřezkoumal jeho námitky proti správnímu řízení, zejména proti nedostatečnému dokazování ve věci, jež odmítl s poukazem na to, že byly příliš obecné. Podle žalobce byl krajský soud v dané situaci povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Konečně uvádí, že by byl po návratu na Ukrajinu vystaven mučení a nelidskému a ponižujícímu zacházení, respektive administrativní šikaně,

a proto se domnívá, že splňuje podmínky pro shledání překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný důvodnost námitek uvedených žalobcem v kasační stížnosti popřel.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že námitky žalobce, v nichž uvádí, že jeho matka se ve své vlasti dostala do finančních problémů a proto byla nucena opustit Ukrajinu, jsou námitkami, které se netýkají žalobce samotného, ale jeho matky. O kasační stížnosti matky, která směřovala proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2004, sp. zn. 59 Az 90/2003, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné (§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu) již bylo s definitivní platností rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2 Azs 313/2004 – 42. Ten její kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Protože námitky, směřující do důvodů pro opuštění Ukrajiny matkou žalobce nejsou ve vztahu k projednávané věci relevantní, Nejvyšší správní soud se jimi více nezabýval.

Argumentuje-li pak žalobce článkem 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, pak není ovšem vůbec zjevné, na základě jakých skutečností by toto pravidlo mohlo být aplikováno i na žalobce, který v žádném ze svých dosud provedených vyjádření vůči žalovanému či soudům neuvedl fakticky nic, co by mohlo vést k shledání toho, že by byl pronásledován místním obyvatelstvem ve své zemi původu.

Namítá-li dále stěžovatel, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkami proti správnímu řízení, nelze než uvést, že výtky omezené na uvedení části správního řádu a její citace jsou natolik obecné - vzbuzují až dojem předepsaného formuláře, že nelze ani shledat, v čem by měl být přezkum prováděný krajským soudem podrobnější.

Konečně není zjevné, na základě čeho se stěžovatel domnívá, že by mu na Ukrajině hrozilo v případě návratu ponižující zacházení a mučení či administrativní šikana, když v průběhu celého správního řízení nic takového neuváděl. Správní orgán zhodnotil obsah překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a na základě informací, získaných v azylovém řízení a rovněž tak uvedených důvodů žadatelem o azyl (žalobce) a nedospěl k závěru, že by on sám náležel k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. S jeho hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

v předcházejícím řízení, nebyla shledána nedostatečná opora rozhodnutí ve spise a konečně ani nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Protože Nejvyšší správní soud rozhodl již o věci samé, nerozhodoval samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. srpna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu